

РЕШЕНИЕ

№ 100

гр. Плевен , 21.05.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛЕВЕН, V ВЪЗ. ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ в
публично заседание на двадесет и първи април, през две хиляди двадесет и
първа година в следния състав:

Председател:	Силвия Ц. Кръстева
Членове:	Рени В. Георгиева Емилия А. Кунчева

като разгледа докладваното от Силвия Ц. Кръстева Въззивно гражданско
дело № 20214400500214 по описа за 2021 година

ПРОИЗВОДСТВО по чл.258 и сл. от ГПК.

Въззивното гражданско производство пред Окръжен съд- гр.Плевен е образувано на
основание въззивна жалба от Е. Л. П. с ЕГН***** чрез пълномощника си адв. Г.П. -
С. срещу Решение №260114/ 11. 02. 2021 г. по гр. д. № 1810/ 2020 г. по описа на
Плевенския районен съд.

Въззивният жалбоподател твърди, че обжалваното решение е незаконосъобразно,
необосновано и неправилно, постановено в нарушение на материалния и процесуалния
закон. С въззивната жалба е отправено искане за отмяна на решението на районния съд
като неправилно и незаконосъобразно , като предявените искове бъдат уважени изцяло.
Отправено е искане за присъждане на деловодни разноси.

Въззиваемите страни М.Й. Н. с ЕГН***** и „ БОЯН 82“ ООД с ЕИК***** са изразили
становище чрез процесуалния си представител адв. Г. Г. , че решението на районния съд е
правилно и законосъобразно и следва да бъде потвърдено, като бъдат присъдени
направените по делото разноси.

ВЪЗЗИВНИЯТ СЪД, като извърши проверка по допустимостта на въззивната жалба
съгласно чл.267, ал.1 от ГПК при съответно прилагане на чл.262 от ГПК, установи следното:

Въззивната жалба е подадена в срок, срещу съдебен акт, подлежащ на обжалване, от надлежна страна, която има правен интерес да обжалва решението, поради което е **процесуално допустима** и следва да бъде разгледана по същество.

С обжалваното решение районният съд въз основа на събраните по делото доказателства е отхвърлил като неоснователни предявените от Е. Л. П. с ЕГН***** срещу М. Й. Н. с ЕГН**** лично и като ЕТ“ БОЯН – М.Н.“ с ЕИК**** и „БОЯН 82“ ООД с ЕИК**** обективно съединени иски с правно основание чл. 26, ал.1, пр.1 ЗЗД вр. чл. 83ЗД и чл.183 ЗЗД за прогласяване нищожността на договори за покупко- продажба на земеделска земя (подробно описана в посочените нотариални актове), обективирани в Нотариален акт № 149, том I, рег. №487, дело № 25/ 2012 г. от 06. 02. 2012 г. на нотариус С. П. с рег. № *** на НК и Нотариален акт №108, том VI, рег. № 5023, дело 283/ 01. 07. 2013 г. на същия нотариус.

Със същото решение районният съд е отхвърлил като неоснователни предявените от Е. Л. П. с ЕГН***** срещу М. Й. Н. с ЕГН**** лично и като ЕТ“ БОЯН – М.Н.“ с ЕИК**** и „БОЯН 82“ ООД с ЕИК**** обективно съединени иски с правно основание чл. 26, ал.1 предл. 2 ЗЗД вр. чл. 8 ЗЗД, чл. 138 ЗЗД и чл. 24, ал.1 СК за прогласяване нищожността на договори за покупко- продажба на земеделска земя (подробно описана в посочените нотариални актове), обективирани в Нотариален акт № 149, том I, рег. №487, дело № 25/ 2012 г. от 06. 02. 2012 г. на нотариус С. П. с рег. № *** на НК и Нотариален акт №108, том VI, рег. № 5023, дело 283/ 01. 07. 2013 г. на същия нотариус.

С решението районният съд е отхвърлил като неоснователен и недоказан предявения от Е. Л. П. с ЕГН***** срещу М. Й. Н. с ЕГН**** иск с правно основание чл. 341 ГПК вр. чл. 34 ЗС за делба на 17 броя недвижими имоти, подробно описани в Нотариален акт № 149, том I, рег. №487, дело № 25/ 2012 г. от 06. 02. 2012 г. на нотариус С. П. с рег. № *** на НК и Нотариален акт №108, том VI, рег. № 5023, дело 283/ 01. 07. 2013 г. на същия нотариус.

С оглед изхода на делото съдът е осъдил Е. Л. П. с ЕГН***** да заплати на М. Й. Н. с ЕГН**** лично и като ЕТ“ БОЯН – М.Н.“ с ЕИК**** и на „БОЯН 82“ ООД с ЕИК**** направените по делото разноски в размер на 3500 лв.

*1. По иска с правно основание чл. 26, ал.1 вр. чл.8 и чл. 183 ЗЗД за нищожност на договори за покупко- продажба на недвижими имоти, обективирани в Нотариален акт № 149, том I, рег. №487, дело № 25/ 2012 г. от 06. 02. 2012 г. на нотариус С. П. с рег. № *** на НК и Нотариален акт №108, том VI, рег. № 5023, дело 283/ 01. 07. 2013 г. на същия нотариус.*

Ищцата твърди, че при сключването на посочените договори е нарушена разпоредбата на чл. 8, ал.1 ЗЗД и чл. 183 ЗЗД, при които се посочва, че договорът е съглашение на две и повече страни, а при процесните сделки е налице договаряне сам със себе си от страна на

ответника М. Й. Н. като физическо лице - продавач и като едноличен търговец – физическо лице – купувач.

Районният съд правилно и законосъобразно е приел, че едноличният търговец е само определена от закона правоспособност на хизическото лице, което действа като търговец и по този начин е разширена правоспособността на физическото лице без да е налице промяна в правосубектността. Цитирана е трайна съдебна практика на ВКС, като въззивният съд изцяло възприема доводите на районния съд относно разширените правомощия на физическото лице – едноличен търговец и липсата на друга съществена разлика между физическото лице и едноличния търговец – физическо лице. Първоинстанционният съд е приел, че в случая не са нарушени разпоредбите на чл. 8 и чл. 183 ЗЗД досежно наличието при договора на две и повече страни, тъй като освен М.Н. като физическо лице, като продавач при сключването на договора участва и въззивницата Е.П..

Въззивният съд възприема мотивите на районния съд относно липсата на противоречие със закона в нарушение на чл. 8 и чл. 183 ЗЗД, тъй като не е налице идентичност при страните по процесните договори, за да се приеме, че липсват две страни съгласно императивното изискване на цитираните разпоредби от ЗЗД. Не би могло да се разграничат двете физически лица като продавачи в процесните сделки, за да се приеме, че за част от имотите М.Н. е договарял сам със себе си в нарушение на чл. 8 и чл. 183 ЗЗД, тъй като по това време Е.П. и М.Н. са били в брак, в режим на СИО, която е бездялова до прекратяването на брака или при други изрично определени в закон случаи.

По твърденията на ищцата за противоречие на процесните сделки с нормата на чл. 24, ал. 1 СК районният съд е приел, че твърденията са неоснователни и недоказани, тъй като с процесните сделки са закупени земеделски имоти, които са необходими за предмета на дейност на едноличния търговец, който е земеделски производител и в случая съгласно ТР №2/ 27. 12. 2001 г. по т. д. № 2/ 2001 г. на ОСГК на ВКС презумпцията за съвместен принос по чл. 19, ал.1 СК от 1968 г.(отм), чл. 21 СК от 1985 г. се изключва придобитото по време на брака от съпруга – ЕТ, когато то е резултат от упражняваната търговска дейност и е включено в търговското предприятие на ЕТ. Прието е, че вещите, правата върху вещите и влоговете, придобити по време на брака вследствие на тази търговска дейност не са СИО, когато са включени в търговското предприятие. Съдът е приел, че твърденията на ищцата за противоречие с разпоредбата на чл. 24, ал.1, изр.2 СК са неоснователни поради цитираната съдебна практика. Съдът е приел, че включването на имущество СИО в търговското предприятие на един от съпрузите, който е ЕТ е правна възможност и не е необходимо съгласието на другия съпруг за това.

Въззивният съд също счита, че твърденията на въззивницата за нарушение на разпоредбата на чл. 24, ал.1, изр. 2 СК са неоснователни. Същата твърди, че СИО е бездялова до прекратяване на брака и в този случай съпругата не може да прехвърли право на собственост на ЕТ на съпруга си, който не е персонифициран като самостоятелен обект и не

може да стане изключителен собственик на процесното недвижимо имущество. Въззивният съд счита, че доводите са неоснователни, тъй като от процесните нотариални актове става ясно, че двамата съпрузи са прехвърлили на ЕТ процесните недвижими имоти и не е налице определяне на дяловете на двамата съпрузи в идеална съсобственост при прехвърлянето на имотите. В нотариалните актове е отразено, че са прехвърлени недвижимите имоти от двамата съпрузи на ЕТ, което означава, че двамата съпрузи са спазили изискванията на чл. 24, ал.1, изр.2 СК и не е налице прехвърляне от един от съпрузите, за да се твърди нарушение на чл. 24, ал.1, изр. 2 СК.

2. По предявения при условието на евентуален иск с правно основание чл. 21, чл.24, и чл. 27 СК за нищожност на процесните сделки поради заобикаляне на закона.

Ищцата твърди, че с процесните сделки е постигната забранена от закона цел СИО преди прекратяване на брака да се превърне в индивидуална собственост на единия съпруг, като ищцата след прекратяване на брака е лишена от дела си в имуществото, което е предмет на прехвърлителните сделки.

Районният съд е приел в мотивите на обжалваното решение, че с процесните сделки се постига предоставена правна възможност част от имуществото на съпрузите, което е СИО, да бъде включено в предприятието на съпруга – ЕТ, за което разпореждане въззивницата е дала съгласие. Съдът е посочил, че липсват доказателства, от които да е видно, че целта на процесните договори е лишаването на въззивницата от нейния дял в тях при евентуално прекратяване на брака. Посочено е, че липсват доказателства за установяване и на други цели извън целта на процесните сделки, пред вид на обстоятелството, че имотите са закупувани за осъществяване търговската дейност на М.Н.. Съдът се е позовал на показанията на свидетелите И. Н.а и Б. Н., които твърдят, че отношенията в семейството са били добри до 2015 г., решенията са вземани в единство от съпрузите и причината за прехвърлянето на имотите на ЕТ са били свързани с проблеми в счетоводното отчитане на разходите при недвижимите имоти, притежавани от физическите лица. Посочено е, че причината за това последователно прехвърляне от физическите лица на ЕТ и впоследствие на ответното ООД е кандидатстването за евросубсидии, като едно от изискванията е било представляващият търговец да е под 40 години, на които условия М.Н. като ЕТ не отговаря.

Въззивният съд възприема мотивите на районния съд, като счита, че не са установени обстоятелства, доказващи заобикаляне на закона при прехвърлителните сделки по твърдяните от въззивницата цели (лишаването ѝ от дял при прекратяване на брака) или други различни от постигнатите при сделките цели – придобиване право на собственост от Т, а след това и от ООД с цел постигане на условията за успешно кандидатстване за евросубсидии в помощ на дейността на двамата търговци – ЕТ и ООД.

3. По иска с правно основание чл. 34 ЗС.

Този иск е в пряка връзка с предявените искове за нищожност на правните сделки, тъй като нищожността на процесните сделки обуславя правото на собственост на въззивницата и М.Н. върху съответна идеална част от прехвърлените имоти с договорите за покупко-продажба. В този случай не е налице нищожност на процесните сделки, съответно липсва връщане в патримониума на въззивницата и М.Н. на идеални части от процесните имоти, липсва съответно идеална съсобственост между бившите съпрузи, което е предпоставка за предявяване на иска за делба. В този смисъл районният съд е приел за установено, че към датата на прекратяване на брака между Е.П. и М.Н. не е налице съсобственост върху процесните 17 броя недвижими имоти, поради което е отхвърлил иска като неоснователен и недоказан.

С обжалваното решение районният съд в мотивите си е приел с оглед изхода по предявените искове за нищожност и за съдебна делба, че не следва да се произнесе по предявения иск с правно основание чл. 108 ЗС. Въззивният съд счита, че с оглед предявяването на този иск първоинстанционният съд следва да се произнесе по уважаване или отхвърляне на този иск, който е в зависимост от исковете за нищожност на процесните сделки, но не е евентуално предявен, за да се преценява дали съдът следва да се произнесе с решението си. Независимо от това въззивният съд счита, че не е налице основание делото да бъде изпратено на районния съд за произнасяне по ревандикационния иск по реда на чл. 250 ГПК, тъй като въззивникът не излага доводи в тази насока, като единствено при искането си за отмяна на решението е отправил претенция за уважаване и на иска по чл. 108 ЗС. *По тези причини съдът счита, че не следва да изпрати делото на районния съд за произнасяне по чл. 250 ГПК, тъй като въззивният съд не разполага със служебни правомощия досежно пълното произнасяне на първоинстанционния съд по всички искания на страните.*

По изложените съображения съдът счита, че решението на районния съд е правилно и законосъобразно и следва да бъде потвърдено.

С оглед изхода на делото и на основание чл. 273 вр. чл. 78, ал. 3 ГПК въззивницата дължи деловодни разноски на въззиваемите страни. Въззиваемата страна „БОЯН 82“ ООД е представил доказателства за адвокатско възнаграждение в размер на 1700 лв. за адв. Г. Г. и адвокатско възнаграждение в размер на 3500 лв. за адв. И.Й.. Процесуалният представител на въззивницата е направила възражение по реда на чл. 78, ал. 5 ГПК за прекомерност на адвокатското възнаграждение. При преценка на размера на адвокатското възнаграждение съдът съобрази Наредба №1 от 09. 07. 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. При преценка цената на предявените искове съдът съобрази разпоредбата на чл. 71, ал. 2 ГПК по отношение на исковете за нищожност и иска по чл. 108 ЗС, а по

отношение на иска за делба съдът съобрази разпоредбата на чл. 9 от Тарифа за държавните такси, които се събират от съдилищата по ГПК, съгласно който при отхвърляне на иска за делба се събира такса до 100 лв., но не по-малко от 25 лв. Съдът определя държавна такса от 100 лв. с оглед броя на имотите, за които е поискано да бъде допусната съдебна делба. При определяне цената на исковете за нищожност на договорите и по чл. 108 ЗС съдът съобрази цената на придобиване на имотите поради липса на удостоверение за данъчна оценка по делото. С оглед на това съдът приема, че държавната такса за исковете за нищожност и по чл. 108 ЗС е 684 лв. за всеки от тях и сумата от 100 лв. за отхвърления иск за делба, като общата сума е в размер на 2152 лв. При определяне размера съобразно цитираната по-горе наредба съдът прилага разпоредбата на чл. 7, ал.2, като размерът на адвокатското възнаграждение 1081 лв. Съдът счита, че делото е с фактическа и правна сложност предвид броя на имотите, които са отразени в прехвърлителните сделки и правното основание на исковете, които са предявени. При съобразяване на тези критерии съдът счита, че адвокатското възнаграждение на всеки един от адвокатите на въззиваемата страна следва да бъдат в размер на 1700 лв., като следва въззивницата следва да бъде осъдена да заплати на въззиваемата страна „БОЯН 82“ ООД деловодни разноси във въззивната инстанция за адвокатско възнаграждение в размер на общо 3400 лв.

По изложените съображения и на основание чл. 271, ал.1, пр.1 ГПК, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА като правилно и законосъобразно Решение №260114/ 11. 02. 2021 г. по гр. д. № 1810/ 2020 г. по описа на Плевенския районен съд.

ОСЪЖДА на основание чл. 273 вр. чл. 78, ал.3 и ал.5 ГПК Е. Л. П. с ЕГН***** да заплати на „БОЯН 82“ ООД с ЕИК**** направените деловодни разноси в размер на 3400 лв. за адвокатско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване в едномесечен срок от връчването му на страните пред ВКС на РБ.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____